

[Gerhard Nielsen.]

mer om, hvor megen Skade man hidtil har gjort Realkrediten. I Mandags havde dette Blad en Opsats, hvori det siger om Politikerne, som med Bekymring optræder til Værn for Realkrediten, at de egentlig kommer en Postdag for sent, thi de har selv, fortsætter Bladet,

„gennem de vedtagne Valutalove tilføjet den samme Realkredit et saadant Knæk i Udlandet, at der ikke er mere at knække paa det Felt.“

Derefter skriver Bladet:

„Naar man vedtager en Lov, hvorefter de udenlandske Ejere af danske Obligationer nok kan sælge deres Papirer paa Københavns Børs, men ikke kan faa Pengene ud af Landet — ja, saa kan vi ikke se andet, end at dette er det mest storstilede *Moratorium*, der kan gennemføres, og at man overhovedet herefter ikke vil være i Stand til at gennemføre nogen Lovforanstaltning, Realkreditens vedrørende, der kan skade den mere.“

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og hans Meningsfæller kan her se, hvorledes Partiets store Blade bedømmer en Gerning, som ogsaa de har været med til at øve. Jeg er ikke enig med Bladet i denne Udtalelse, men jeg har den absolutte Opfattelse, at det Lovforslag, der her er Tale om at gennemføre, ikke paa nogen Maade kan skade Realkrediten.

Jeg kan ikke undlade at sige, at jeg tror, mange vil finde, det er en ejendommelig Logik at fastholde Venstres kendte og her atter af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kapitelfæstede Standpunkt angaaende Statens Forhold til Erhvervene og saa sige:

„Vil Staten yde kriseramte Landmænd og Fiskere Hjælp til Henstand med de Ydelser, som de ikke er i Stand til selv at præstere under de nuværende Forhold — og jeg mener, at en saadan Hjælp i allerhøjeste Grad er paakrævet —, kan Staten ikke gøre det med tomme Hænder.“

Jeg tror, adskillige vil mene, at der skal en lidt egen Indstilling til for at finde Logik i at kunne gøre begge Dele.

Der er jo fra Oppositionspartiernes Side øvet en ret streng Kritik mod Lovforslaget, men det er værd at bemærke, saaledes som den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at man erkender det rigtige i Lovforslagets Hensigt, man forlanger blot Lovforslaget betydeligt ændret. Hvor alvorligt dette nu skal tages, bliver vel ikke opklaret, før Lovforslaget kommer til Behand-

ling i et Udvalg, og før Partierne for Alvor skal tage Stilling til Spørgsmaalet. Det er min Opfattelse, at man nok vil betænke sig to Gange, før man lægger et Lovforslag af denne Art saadanne Sten i Vejen, at det ikke kan blive Lov, saa trods den Kritik, der er fremført, opgiver heller ikke jeg Haabet om, at man kan faa gennemført en Lov af denne Beskaffenhed. Det er et meget stærkt Argument, at Tusinder af Landmænd og Fiskere har haardt Brug for en saadan Lov og haardt Brug for den netop nu, hvis de ikke skal forlade Hus og Hjem og Bedrift, uanset at de er solvente. Det er mit Haab, at de Forhandlinger, der nu skal fortsættes i Udvalget, maa kunne fjerne de Uoverensstemmelser, der er kommet til Orde her i Salen, og at det videre Arbejde maa resultere i et positivt Resultat.

Madsen-Mygdal: Jeg maa først udtale en Beklagelse af de Udtalelser, den højtærede Statsminister for et Øjeblik siden fremsatte, og som ikke kan forstaas paa anden Maade end, at Regeringen afviser det Ønske, der er udtalt fra vor Side om, at Staten, hvis den vil yde den Hjælp, alle er enige om er i høj Grad tiltrængt, ogsaa selv maa medvirke til Hjælpens Tilvejebringelse. Den højtærede Statsminister udtalte, at det ikke vil være Staten muligt at gaa ind med Laan, der muliggør Udsættelse for Skyldnerne, og ej heller at gaa ind med nogen Form af Garanti — hvis noget saadant skulde finde Sted, vilde det kun være muligt gennem samtidig Tilvejebringelse af nye Skatter. Statsministeren og ogsaa Justitsministeren har her ment at finde en Inkonsekvens i mit Partis Stilling; de siger: Her stiller man Krav til Statskassen, der vil medføre forøgede Skatter, men samtidig kræver man Skatteenedsættelse. De fremstiller den nuværende Regering og de Partier, der støtter den, som optaget af at værne Befolkningen mod nye Skatter. Men denne Fremstilling er ganske sikkert ikke i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Jeg maa jo sige, at denne Omhu for, at Staten ikke paa nogen Maade skal gaa ind i en Forpligtelse, har jeg ikke mærket hos den høje Regering før netop i dette Øjeblik, da der er Tale om Henstand for kriseramte Landmænd. I selve Kriseloven, som blev vedtaget her i Tinget før faa Maaneder siden, kan jeg ikke finde nogen Bekymring for Statskassen eller for Skatteyderne — da havde man en rund Haand, men den var ikke rund nok; det viser sig nu, at der maaske skal dobbelt saa meget til.